

seende, ville Sagførerne selvfølgelig gøre, hvad der staar i deres Magt for at fremkalde Skrupler hos Vidnet. Det indrømmer jeg paa den anden Side, at naar Edsfæstelsen lægges efter Forklaringen, vil det ofte hænde, at Edsfæstelsen frafaldes — hvilket for Resten ogsaa nok kan ske, uagtet den er gaaet forud for Forklaringen —, men jeg synes, at denne Fordel ikke er tilstrækkelig til at veje op mod de uheldige Følger, Edsaffæggelsen efter Forklaringen kan faa for Procédurens egentlige Interesse.

Heller ikke lægger jeg nogen særlig Vægt paa, om en Bestemmelse som den, der fandtes i Regeringsforslaget § 1080, bliver optagen i denne Lov eller ikke, men jeg mente kun, det var hensigtsmæssigt, og jeg kan ikke indse nogen fornuftig Grund, hvorfor man ikke vil have den. Men i øvrigt er det et Punkt, som jeg endnu mindre end Spørgsmaalet om Edsfæstelsen vil gøre til noget afgørende eller vil fastholde, hvis det skulde være det, hvorpaa Loven skulde strande, naar man ikke kunne blive enig derom.

Jeg ønsker at sige et Par Ord i Tilføjelse til de Bemærkninger, jeg gjorde angaaende Eksekutioners, Fogedforretningers og Skifteforretningers og Auktioners Henlæggelse til administrativ Afgørelse. Jeg vil herom blot sige dette, at det, der for mig er Hovedsagen, er, at i Spørgsmaal af denne Natur, der drejer sig om Privatretten, bør det staa Folk aabent at faa Domstolens Afgørelse, thi de Indvendinger og Indsigelser, der rejses, hvad enten man vil betragte dem som Formalitets- eller Realitetsindsigelser, ville altid dreje sig derom. Naar der tvivles, om en Eksekution, for at blive ved disse Forretninger, kan fordres foretagen eller ej, og naar den er foretagen, om den er gyldig foretagen eller ej, vil det, hvad enten man tænker sig Realitets- eller Formalitetsindsigelser, naar Protesten tages til Følge, bevirke, at Forretningen ikke foretages før den endelige Afgørelse er tilvejebragt, eller omvendt, — hvis Protesten ikke tages i Betragtning, at Forretningen sker. Det drejer sig altsaa her paa den ene Side om, hvorvidt den private skal opnaa dens Retsbeskyttelse, som disse Forretninger give, og som det er Hensigten at opnaa

ved at søge dem foretagne, og om paa den anden Side Rekvisitus skal finde sig i den Byrde, det er for ham at faa en saadan Forretning foretagen og derved blive sat mere eller mindre ud af Raadheden over de Ting, som ere Genstand for Forretningen, og det er jo et rent privatretligt Spørgsmaal. Det forekommer mig da, at det ikke gaar an at udelukke Folk fra at faa disse Spørgsmaal afgjorte ved Domstolene. Jeg mener derfor som Kommissionen, at der maa være Adgang dertil. Hvorledes man vil ordne denne Adgang, bliver et andet Spørgsmaal. Jeg er tilbøjelig til at tro, at den fornuftigste Maade at ordne dette paa, er at aabne Adgang til Appel af den Kendelse, der afsiges. Jeg tror ikke, det gaar an altid at benytte Kæreformen, for der kan komme Tilfælde, navnlig naar Trediemand har gjort Indsigelse mod Eksekutionen, hvor der maa føres Bevis, og Paaankeformen vilde da være den rigtige, men om man bruger den ene eller den anden Form, spiller ikke saa stor en Rolle, i Særdeleshed naar man opstiller den Sætning, at den Omstændighed, at man f. Eks. har paaanket i et Tilfælde, hvor man kunde nøjes med Kære, ikke skal medføre Afvisning, thi saa vil Resultatet alligevel blive ens. Det, der derfor for mig er den principielle Grund mod, at man henlægger nogen som helst Afgørelse af den Art til Øvrigheden, er, at jeg mener, at Befolkningen har retlig Krav paa at maatte kunne faa en Domsafgørelse af disse Spørgsmaal. Naturligvis, naar man staar paa det Standpunkt, maa man, hvad jeg ogsaa har tænkt mig, man skulde, tage Konsekvensen i den Retning at skulle have flere Retskredse. Hvorledes dette Forhold skal ordnes med Retskredsens Antal, tør jeg ikke ytre nogen Mening om i dette Øjeblik, dog tror jeg, det vilde være muligt uden at skride til et alt for stort Antal Retskredse at komme til en Ordning, som ikke vil medføre, at i al Fald ret mange Købstæder miste deres Tingsted. — En anden Grund, som jeg synes taler for at lade disse Forretninger blive hos Dommeren eller i Forbindelse med Dommeren og ikke saa meget med Politimesteren, er, at de ere langt mere beslægtede med